

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Daniely Zemanové a soudců Zdeňka Kühna a Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **M. D.**, zast. JUDr. Irenou Strakovou, advokátkou se sídlem Karlovo náměstí 287/18, Praha 2, proti žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 1. 2015, čj. CPR-18401-2/ČJ-2014-930310-V242, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 5. 2015, čj. 1 A 25/2015-19, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se přiznává** odkladný účinek spočívající v tom, že až do skončení řízení před Nejvyšším správním soudem se pozastavují účinky rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 2. 10. 2014, čj. KRPA-160443-77/ČJ-2012-000022, ve spojení s rozhodnutím Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 23. 1. 2015, čj. CPR-18401-2/ČJ-2014-930310-V242.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 2. 10. 2014, čj. KRPA-160443-77/ČJ-2012-000022, bylo žalobci dle ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na jeden rok. Současně mu byla podle ustanovení § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena doba k vycestování z území, a to třicet dnů od nabytí právní moci rozhodnutí.

[2] Žalovaný rozhodnutím ze dne 23. 1. 2015 částečně změnil výrok stanovující dobu k vycestování a ve zbytku rozhodnutí potvrdil.

[3] Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) následně zamítl žalobu podanou proti rozhodnutí žalovaného v záhlaví specifikovaným rozsudkem.

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) se kasační stížností u Nejvyššího správního soudu domáhá zrušení rozsudku městského soudu. Stěžovatel dále žádá o přiznání odkladného

účinku kasační stížnosti. V odůvodnění tohoto návrhu stěžovatel poukázal na skutečnost, že žalobám proti rozhodnutí o správním vyhoštění je ve smyslu ustanovení § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců odkladný účinek přiznán ze zákona, z čehož dovozuje potřebu přiznání odkladného účinku rovněž kasační stížnosti.

[5] Žalovaný se k návrhu na přiznání odkladného účinku nevyjádřil.

[6] Před samotným posouzením tohoto návrhu Nejvyšší správní soud k institutu odkladného účinku uvádí následující. Při rozhodování o odkladném účinku kasační stížnosti soud zjišťuje kumulativní splnění zákonných předpokladů uvedených v ustanovení § 73 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen s. ř. s.), tj. 1) výrazného nepoměru újmy způsobené stěžovateli v případě, že účinky napadeného rozhodnutí nebudou odloženy ve vztahu k újmě způsobené jiným osobám, pokud by účinky rozhodnutí odloženy byly; a 2) absenci rozporu s důležitým veřejným zájmem. Je-li odkladný účinek přiznán, pozastavují se ty účinky napadeného správního rozhodnutí, které z povahy věci pozastavit lze (tj. uložené právní povinnosti nelze vynucovat, přiznaná oprávnění nelze uplatňovat, odejmutá oprávnění zůstávají zachována, atd.).

[7] Důvody možného vzniku nepoměrně větší újmy stěžovatele oproti jiným osobám jsou vždy individuální, závislé pouze na jeho osobě a situaci. Povinnost tvrdit a prokázat vznik újmy má proto on. Musí konkretizovat, jakou újmu by pro něj znamenal výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí a z jakých konkrétních okolností to vyvozuje. Vylíčení podstatných skutečností o nepoměrně větší újmě musí svědčit o tom, že negativní následek, jehož se stěžovatel v souvislosti s napadeným rozsudkem městského soudu obává, by pro něj byl zásadním zásahem. Hrozící újma musí přitom být závažná a reálná, nikoliv pouze hypotetická a bagatelní.

[8] Pokud jde o splnění druhého zákonného předpokladu, tj. že přiznání odkladného účinku není v rozporu s veřejným zájmem, soud vychází z povahy věci, z obsahu spisového materiálu, případně z vyjádření účastníků řízení o kasační stížnosti.

[9] K první podmínce přiznání odkladného účinku se Nejvyšší správní soud v kontextu správního vyhoštění vyjádřil v usnesení ze dne 19. 11. 2014, čj. 1 Azs 160/2014-26. V tomto rozhodnutí nejprve uvedl, že rozhodnutí o správním vyhoštění představuje zásah do práva na respektování soukromého života ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Z tohoto ustanovení plyne i závazek procedurální, a to že zásah do práva dle čl. 8 Úmluvy musí vyplývat ze spravedlivého rozhodovacího procesu. Právo na spravedlivý proces zaručuje i právo účastníka vystupovat v řízení osobně a být v kontaktu se svým zástupcem. Dále soud konstatoval, že *„je-li tedy přezkoumáváno rozhodnutí příslušných správních orgánů o správním vyhoštění, je újma, hrozící stěžovateli z jeho výkonu, zřejmá ze samotné povahy tohoto rozhodnutí. To platí přinejmenším, pokud jde o zajištění práva na spravedlivý proces a práva na respektování soukromého života. K tomu musí soud přihlídnout i tehdy, jestliže stěžovatel v žádosti o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti netvrdí konkrétní skutkové okolnosti svého případu ani nenavrhuje důkazy k jejich prokázání.“* (obdobně i např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011-100). Přiznání odkladného účinku je pro ochranu práv stěžovatele nezbytné i z důvodu zajištění možnosti

pokračování

jeho účasti na dalším řízení v situaci případného zrušení rozhodnutí městského soudu nebo rozhodnutí správního orgánu a vrácení některému z těchto orgánů k dalšímu řízení. Zásah do práv stěžovatele by tedy byl v případě nepřiznání odkladného účinku podstatný. Stěžovatel navíc předmětem sporu činí posouzení překážek vycestování spočívajících v uzavření sňatku na území České republiky, tedy dopad rozhodnutí na jeho manželku a celou rodinu, což souvisí s jeho právem na respektování soukromého a rodinného života.

[10] Naproti tomu nelze bez dalšího dovozovat, že by přiznání odkladného účinku mělo způsobit jakoukoli újmu jiným osobám. Soud tedy došel k závěru, že by újma hrozící stěžovateli v důsledku nepřiznání odkladného účinku byla nepoměrně větší, než možná újma hrozící jiným osobám v důsledku jeho přiznání. První kritérium přiznání odkladného účinku je proto splněno.

[11] Pokud jde o druhé kritérium, totiž možný rozpor s důležitým veřejným zájmem, je opět nutné poměřit na jedné straně újmu hrozící stěžovateli v případě nepřiznání odkladného účinku a na straně druhé důležité zájmy společnosti. Pro zamítnutí návrhu přitom nepostačuje pouze existence kolidujícího veřejného zájmu, jak by se mohlo zdát z doslovného výkladu ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s. Toto ustanovení nutno vykládat ústavně konformním způsobem, a proto je třeba za pomoci testu proporcionality vážit intenzitu hrozícího zásahu do základního práva svědčícího žalobci s intenzitou narušení veřejného zájmu (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2008, čj. 5 As 17/2008 – 131, publ. pod č. 1698/2008 Sb. NSS či výše citované usnesení čj. 1 Azs 160/2014 – 26). Jak již bylo výše uvedeno, na stupnici závažnosti zásahu „podstatný – mírný - nízký“ by újma způsobená stěžovateli nepřiznáním odkladného účinku byla podstatná. Intenzita narušení zmíněného veřejného zájmu by naopak vzhledem k předběžné povaze přiznání odkladného účinku byla nízká nebo maximálně mírná. Žalovaný ostatně ve vztahu k osobě stěžovatele neuvedl žádné závažné důvody, pro které by kasační stížnosti neměl být přiznán odkladný účinek. Lze tudíž učinit závěr, že nepřiznání odkladného účinku v daném případě není v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Tím je splněna druhá podmínka pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[12] Z těchto důvodů Nejvyšší správní soud stěžovateli vyhověl a jeho kasační stížnosti přiznal odkladný účinek. Do rozhodnutí o kasační stížnosti se tak pozastavují účinky rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 1. 2015, čj. CPR-18401-2/ČJ-2014-930310-V242, i rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odbor cizinecké policie, ze dne 2. 10. 2014, čj. KRPA-160443-77/ČJ-2012-000022. Soud však připomíná, že usnesení o přiznání odkladného účinku může i bez návrhu usnesením zrušit, ukáže-li se v průběhu řízení, že pro přiznání odkladného účinku nebyly důvody, nebo že tyto důvody v mezidobí odpadly (§ 73 odst. 5 ve spojení s § 107 odst. 1 s. ř. s.).

[13] Současně Nejvyšší správní soud upozorňuje, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je svou podstatou rozhodnutím předběžné povahy a nelze z něj předjímat rozhodnutí o věci samé (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2005, čj. 8 As 26/2005-76, publ. pod č. 1072/2007 Sb. NSS).

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. června 2015

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu